

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra Dandserinden

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Dandserinden", i Paludan-Müller, Fr.: *Dandserinden*, udg. af Berit Ziegler, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 121. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-paludanm04-shoot-idm140348531983616.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Dandserinden

»Alvorlig talt, mit Skib gaar ingen jævn Gang; tidt ligger det maustodt [: stendødt] og tidt gaar det for saa fulde Sejl og med saa stærke Vinde, over brusende Bølger rundt omringet af mørke Skyer og knitrende Lyn og rullende Torden, at jeg ikke formaar at holde Roret eller styre Sejlene, men lader det staa til, som det kan; da falder jeg i Fristelser og mange daarlige Begærligheder; Fornuften stryger sit Flag, og »Piger, Vin og Kortenspil« - som der staa i Visen - bliver min Havn, dog kun en skrøbelig, hvori jeg bjerger det synkefærdige Vrag. Dog er Opvaagnelsen af saadan en Drøm egentlig ikke behagelig. Da kommer Tomhed, Smerte, Kval og Anger, [...] og kun én Trøst bliver, den samme som [den italienske digter Torquato] Tasso omtaler, naar han siger: »Mir gab ein Gott zu sagen, was ich leide«. [...] Lys maa jeg have, et andet Liv maa aabne sig for mig, hvis ej vil jeg selv aabne det. Bogen med de syv Segl vil jeg bryde og se, om mit Navn er tegnet i Livets eller Dødens Bog -[...] jeg vil se til, at mit Haabs Øjne ikke briste, thi 122 [...]: »Øjet er Legemets Lys - naar da det Lys, som er i Dig, bliver Mørke - hvor stort er da Mørket?« Og er ikke Haabet Sjælens Øje; derfor vil jeg vogte det, og bliver det end svagere og svagere, vil jeg betjene mig af Konservationsbriller [: beskyttelsesbriller]; men disse ligge tre Favne under Mulde - og det løjerligste er, dog kan man være lystig, fornøjet, spøge og spase, gøre Kommers og bære sig, som man ikke vidste, hvor man skulde anbringe de tusinde Løjer og Indfald, som for Andres Øjne sidder En paa Læben og i Blikket, ja lyve allerstærkest, naar Sandheden gerne styrtede frem i tusinde Taarer. Saadan er Mennesket - sin egen Gaade og Modsætning.« (Fr. Lange: Frederik Paludan-Müller, s. 59).